

Pohádka o ježkovi, který ztratil bodlinky

Byl jednou jeden ježeček a ten se jmenoval Matěj. Jeho maminka, paní ježková a tatínek pan ježek Matěje posílali každý večer ven, aby donesl něco k snědku na večeři. Matěj většinou našel nějaké to jablko nebo hrušku nebo nějaký hmyz. Všechno co nasbíral si napíchl na bodlinky a už utíkal domů. Tam ho rodiče vždycky pochválili, jak je šikovný a dali se do večeře.

Jednou nemohl ježeček nic k snědku najít a tak si chvíli lehl pod stromem a usnul. Co se ale nestalo?! Když se probudil, zjistil, že nemá na zádech bodlinky. Někdo mu je, když spal, ukradl!

Co teď bude dělat? Jak nasbírá jídlo k večeři? A vůbec, jak to doma celé vysvětlí?

Matěj byl moc a moc smutný a celý večer až do noci chodil venku a přemýšlel, jak to napravit. Kde zase vzít svoje ježčí bodlinky.

Nakonec si unavený sedl na kraji rybníka a plakal a plakal.

Jeho pláč uslyšela moudrá sova, která bydlela na nedalekém starém dubu.

Zamávala křídly a letěla se Matěje optat, co se děje.

Já jsem, milá sovo, ztratil svoje bodlinky a teď se bojím vrátit domů, protože by mi naši jistě hubovali.

Ale pláčem nic nevyřešíš, houká sova. Pojď pomůžu ti tvoje bodlinky najít. Musíme se rozmyslet, kdo by ti je tak mohl ukrást. Znamých zlodějíčků tady v lese není moc. Napadá mě vlk, straka a liška.

A vydali se spolu hledat je.

První potkali lišku. Zrovna někam běžela s plným pytlem. Hej liško! Copak máš v tom pytli a kam běžíš? Hledáme tady pro ježečka jeho ukradené bodlinky. Že je máš? Nene, nemám, sovo. Opravdu. Mám pytel plný zázvoru a běžím rychle k Táboru a když vidím tady toho ježka, tak raději ještě přidám do kroku.

No dobře, říká sova, tak běž.

Šli dál. Za chvíli potkali vlka. Nesl košíček a něco v něm schovával. Hej! Houká sova. Vlku, vlku. Co to máš v tom

košíčku? Tady Matějovi někdo sebral bodlinky a my je teď hledáme.

Že je máš ty?

Nemám, sovo. Toto je košíček, který asi ztratila Karkulka, když šla k babičce na návštěvu. Tak ji hledám, abych jí košíček mohl vrátit. Je v něm jen víno, buchta a noviny pro babičku k narozeninám. Ale žádné bodliny. Opravdu.

No dobře vlku. Věřím Ti, že košíček pěkně vrátíš!

A šli dál a dál, až došli ke starému topolu, na kterém měla hnízdo straka.

Strako, volala sova, nemáš náhodou ježčí bodlinky tady Matěje? Sháníme je kde se dá. Někdo je Matějovi ukradl, když spal. Nevíš o tom něco?

A to se ví, že vím, kráká straka. Ježeček usnul v podvečer pod stromem a tak hrozně chrápal že mě to budilo, tak jsem se rozhodla mu bodlinky ukrást, abych se mu pomstila.

Strako, to od tebe ale nebylo vůbec pěkné. Ježeček teď nemůže domů a nemá na čem nosit jídlo. Tak mu koukej ty bodlinky rychle vrátit.

A protože sova byla v lese a nejen tam ale i mezi všemi ptáky neobyčejně vážená, straka bodlinky vrátila a ježečkovi se omluvila.

Hurá! Moje bodlinky, radoval se ježeček. Děkuji ti sovo! Poděkoval slušně Matěj a už utíkal na zahradu nasbírat něco drobného k snědku a hurá domů.

Tam už na něj čekala maminka paní ježková s tatínkem, celí ustaraní co se mu jen stalo, že jde až tak pozdě v noci domů.

Copak se ti ježečku přihodilo, ptá se maminka, žes přišel tak pozdě?

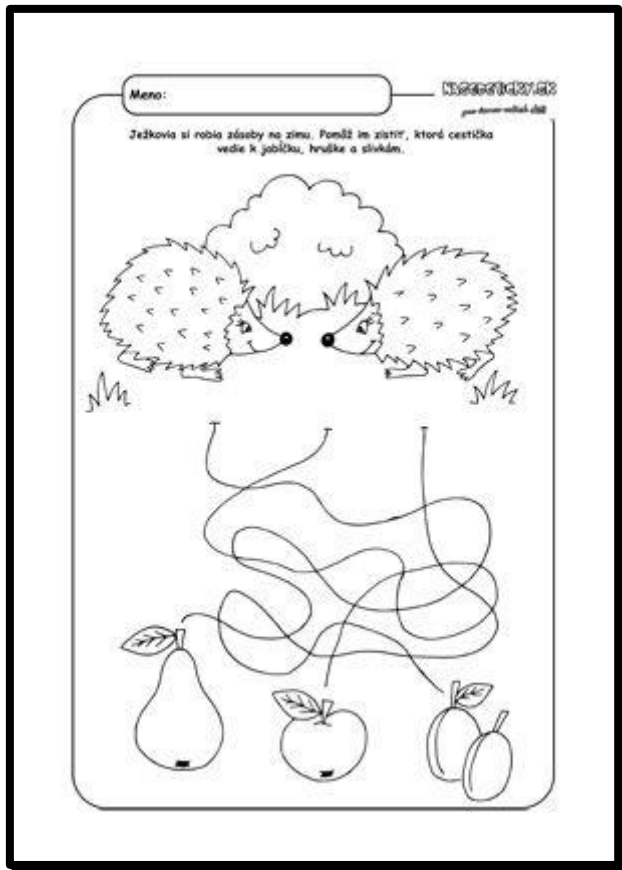
Ale tomu byste maminko nevěřili.... Pojd'te se raději najíst, nesu něco k snědku a já Vám to budu celé vyprávět řekl ježeček.

Co je ale pravda??? Co jí ježek?

Na jablko zapomeňte, pochutná si na granulích pro kočky

Vzhledem k tomu, že se jedná o hmyzožravce, skládá se jejich potrava zejména z kočičích granulí, vařeného kuřecího masa a skeletů, z vajíček, syrových či vařených, z tvarohu, ovesných vloček, rýže, moučných červů. Nabodnuté jablko nebo hruška na bodliny je jen fantazií kreslířů dětských knížek.

O HAMIŽNÉM JEŽKOVÍ

Byl jeden ježek jménem Vítek. Ten žil v jabloňovém sadě pod tou největší jabloní, nežil tam sám ba ne. V jabloňovém sadě byste našli i celé ježčí rodinky. Vítek by byl docela normálním ježkem se spoustou kamarádů, kdyby ovšem netrpěl hamižností. I když měl všeho dost, chtěl neustále víc a víc. Třeba například při sběru jablek. Jen on mohl sbírat jablka pod svou jabloní a že jich bylo! " Já pod jabloní bydlím, takže jablka, která spadnou dolů na zem jsou jenom moje", hlásával často. A i když byla jablka na Vítkově jabloni nejčervenější a nejšťavnatější, museli je ostatní ježci nechat

Vítkovi.

Jednou šel však ježek z vedlejšího stromu na obhlídku a co že to nevidí! Obrovské červené jablko, které vonělo na hony daleko. Když pak zmerčil, že jablko není pod Vítkovým stromem, ihned se k němu rozehnal.

"Zadrž, zadrž", funěl za ním ježek Vítek a svým dupotem div, že nesetřásl další zralé plody. " To je přece moje jablko, mažeš ke svému stromu! " "Jablko neleží pod tvým stromem, bránil se chudák ježek, poněkud zaskočený, odkud se to Vítek vlastně přihnal". " Hmmm, to sice neleží", pokračoval Vítek, " ale když vezmeme v potaz foukající vítr i výšku stromu, je každému jasné, že jablko spadlo z mojí jabloně!" Naložil si jablko na bodlinky a nesl si ho ke své hromadě červených jablek, která skladoval nad svou chaloupkou. Za sebou nechal poněkud zaskočeného a o dost víc rozčileného ježka.

Další den Vítek běhal sem a tam a tam a sem. Neustále koukal k výškám větví, pak si něco brblal a zase pobíhal sem a tam. Vypočítával vzdálenost, kam až může jablko z jeho jabloně doletět v případě větru a svůj již tak ohraničený pozemek o pěkný kousek rozšířil. Ostatní ježkové jen nesouhlasně kroutili hlavou a ťukali si na čelo. " Takovou hromadu jablek, přece přes zimu nesní", lamentoval jeden z ježků. " Co ty víš, třeba vůbec neplánuje letos spát zimním spánkem", smál se ten druhý. " Jen počkejte, až se v zimě probudíte a nebudete mít co do huby dát", mračil se ježek Vítek, který je zaslechl.

Další den se kvůli jablkům dokonce dostal do sporu se včelou! Ta si dovolila usednout na jablko, které právě spadlo z jabloně. Než k němu stačil ježek Vítek přiběhnout. Už z něj srkala jablečnou šťávu. " Co, coo"? " Co si to do dovoluješ", funěl ježek, který nestačil popadat dech, jak k jablku cupital co nejrychleji. " Ty nevíš, že je to moje jablko", ptal se včely rozčileně. " No to nevím", řekla klidně včela. " Máš ho nějak podepsané, nebo označené", smála se. " Já myslím, že jablko spadlo z této jabloně, která taky není podepsaná, jak tak koukám. Proto je jablko toho, kdo si ho prvně najde a to jsem byla já!

"Ty nevidíš ten plot z větviček okolo", ptal se nevěřičně ježek. " To je můj pozemek, na něm stojí moje jablono a tak jablko, které z ní spadlo je pochopitelně moje jablko". " Hele", řekla včela klidně. Já lítám všude, kam se mi zlíbí, neznám ploty ani zábrany. Vyplázla na ježka jazyk, ještě si usrkla sladkého nektaru a byla tatam.

Ježek jen nevěřičně kroutil hlavou. To ještě ale netušil, co se stane příštího dne. Když přepočítal všechny svoje zásoby, šel klidně spát. Probudilo ho ale zlověstné "KŘACH" a "KŘUP" Ježek vyskočil ze svého pelechu, aby se podíval, co za tím randálem vězí. Najednou mu však střecha začala padat na hlavu a než se nadál byl uvězněný v hromadě jablek. To jeho komůrka nad střechou nevydržela takovou tíhu přezrálých plodů.

" Pomóóóóoc, pomóóóóoc", začal hulákat. Křičel tak hlasitě, že všichni ježci ze sadu přiběhli. " Vytáhněte mě přece, hulákal, nebo mě to rozmačká", žadonil ježek. Ono ježci by rádi pomohli, ale na takovou hromadu jablek by nestačila ani celá ježčí armáda. A když přemýšleli jak Vítko osvobodit, napadl je skvělý nápad. Už vím, jak se všech těch jablek zbavíme, uspořádáme jablečnou hostinu pro všechny ježky široko daleko. " No to nee", křičel ježek. " Jsou to přece moje jablka"! " No tak si pod svými jablky počkej, dokud neshnijí, pak se možná dostaneš ven, zahulákal jeden z ježků. " A už, už se měli na odchodu, když je ježek Vítek zastavil. "No dobrá, uspořádejte si jablečnou hostinu z mých jablek, hlavně mě odsud dostaňte", žadonil.

A tak se jedlo a povídalo a dřív, než byste řekli švec, byl ježek Vítek venku. Ten na oplátku, za jeho záchranu zrušil všechna omezení a jablono pojmenoval Jabloní všech ježků. Pak všichni žili šťastně a ježkově a jestli neumřeli, žijí tam doteď.

K tomuto tématu můžeme využít procházku v lese, kde lze nasbírat plno větviček, listů, mechu a udělat ježčkovi zimní postýlku. Děti poznávají rozdíl mezi listnatými a jehličnatými stromy.

Ježek

Jeho ostré bodliny

zježily se do zimy. Za chvíli už bude spát

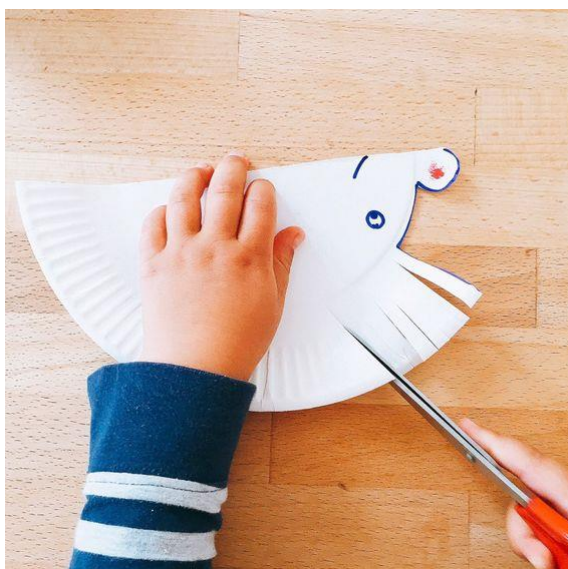
celou zimu, to on rád.

Vystele si pelíšek,

svůj bodavý kožíšek

stočí jako klubíčko,

vzbudí ho až sluníčko

Jan Čarek - Kam se ježek v zimě schoval

Kam se ježek v zimě schoval?

Neklouzal se, nesáňkoval.

Zahrabal se do listí,
od té chvíle spí a spí.

Zahrabal se do země:

Lidičky, vzbud'te mě,
až zavoní fialky,
zapískají píšťalky.

Sbíráte s dětmi listí - co s nimi?

- lisovat, lepit, dokreslovat, obkreslovat, ..

Při výrobě tohoto stromu procvičíte i geometrické tvary.

Přeji krásné výrobky a hodně legrace při práci s dětmi, užijte si to.